

„Jste v cíli,“ ozvalo se z navigace.

„Já vím,“ zašeptala jsem a s úsměvem jsem ji vypnula.

Po zadání čtyřmístného kódu, který mi Rosie napsala v posledním dopise, se velká kovová brána s ozdobnými prvky se skřípěním otevřela. Jakmile jsem jí projela, zase za mnou zaklapla.

S křupajícím šterkem pod koly jsem projela kolem domku, který nejspíš v dobách, kdy bylo místní panství v největším rozkvětu, býval vrátnicí. Teď působil opuštěným dojmem a zjevně by potřeboval trochu péče. Z okapů vyčúhoval plevel a z okeních ráků se loupala barva.

To už jsem před sebou spatřila panské sídlo Willowdaleský dvůr – krásné velké stavení z šedé břidlice s pískově zbarvenými kamennými rámy.

Rosie mi poslala instrukce, abych za domem odbočila doleva a pokračovala kolem stájí, až narazím na usedlost U Podkovy. Jednalo se o přízemní stavení obložené břidlicí a porostlé zeleným a červeným břečtanem. Okolo stály vysoké stromy. Z Rosiinych dopisů jsem věděla, že její matka má ložnici dole, zatímco v půdní vestavbě má pokoj Rosie. Za jedním z velkých komínů jsem si všimla několika střešních oken. Zajela jsem až před dům a zaparkovala za starým zeleným džípem značky Land Rover. Když jsem vystoupila z auta, uvítal mě psí štěkot. Vzápětí se z domu vyřítíl zlatý kokršpaněl.

„Ty budeš nejspíš Toffee,“ pronesla jsem a sehnula se k fence, aby mi mohla očichat ruku. „Jsi ještě krásnější než na fotkách.“

Olízla mě a svalila se na záda, abych ji mohla podrbat na bříšku.

„A jsi přesně takový mazlík, jak mi tě Rosie popsala.“

„Autumn!“

Postavila jsem se a zešíroka jsem se usmála, když se ke mně řítíla Rosie a chtěla mě obejmout.

„Konečně se vidíme na vlastní oči!“ řekla jsem a opětovala její objetí.

„Celý týden jsem byla jako na trní. Nemůžu uvěřit, že nám to trvalo čtyřiaadvacet let.“

Kousek podstoupila a navzájem jsme se změřily pohledy. V porovnání s mými sto pětadesáti centimetry mohla mít tak o deset centimetrů víc a taky byla štíhlejší. Bylo mi jasné, že v kondici ji udržuje jízda na koni a fyzická námaha spojená s obhospodařováním stájí. Dlouhé vlasy měla spletené do copu a oči měla stejně hnědé jako já, jen o trochu tmavší.

„Závidím ti ty dólíčky,“ poznamenala jsem. „Podle mých rodičů jsem si je v sedmi letech přála k Vánocům. Jak vidíš, moje přání nebylo vyslyšeno.“

„To je roztomilé,“ přitiskla si prsty ke tvářím. „Já jsem je jako malá nenáviděla, ale teď jsem za ně ráda. Pojď dovnitř, představím tě mamce. Tašky z auta vyneseme potom. Určitě si po cestě dáš šálek dobrého čaje, že?“

„Dám! Ještě nikdy jsem sama tak daleko nejela.“ Ujet vzdálenost přes pět set kilometrů mi s několika přestávkami na jídlo a na protažení trvalo téměř sedm hodin. „Ve skutečnosti jsem autem nebyla dál než v Cotswoldsu, takže tahle oblast je pro mě úplně nová. A musím uznat, že je tu krásně.“

„To je. Už se nemůžu dočkat, až tě provedu po okolí.“

„Jak se daří mámě?“ zeptala jsem se o poznání tišeji. V době, kdy byla Rosie v pubertě, její matku srazilo auto a řidič od nehody ujel. Ze zranění se vyléčila, ale zůstaly jí trvalé duševní následky.

„Dneska je v ladě.“

„V ladě?“ zopakovala jsem, protože mi to slovo nic neříkalo.

Rosie se zasmála. „Jako že je dneska dobře naladěná, zkrátka v pohodě. Občas se tě u nás může někdo zeptat: *V jakém jsi ladě?* Znamená to: *Jak se máš?* Můžeš být v dobrém ladě, anebo mít ladění na nule.“

„To se mi líbí.“